

[Hauge.]

nyt Punktum til Paragraffens sidste Stykke, der lyder saaledes:

„For saa vidt en Importør vægrer sig ved at meddele Valutacentralen de Oplysninger og Bevisligheder, som i givet Fald maatte findes fornødne, kan Valutacentralen træffe Bestemmelse om, at Udstedelse af Bevillinger til den paa-gældende udsættes, indtil de ham afkrævede Oplysninger og Bevisligheder er meddelt.“

Ifølge Ændringsforslaget tilføjes følgende:

„Samtidig med, at saadan Bestemmelse træffes, forelægger Valutacentralen det i § 12 omhandlede Ankenævns vedkommende Sag, ledsaget af en nærmere Motivering for den trufne Afgørelse; Bestemmelsen bortfalder, medmindre den tiltrædes af Ankenævnet.“

Det bliver saaledes Ankenævnet, der faar det sidste og afgørende Ord i Sagen.

Af Betænkningen, som Flertallet har afgivet, fremgaar det klart nok, at dets Standpunkt til Lovforslaget er begrundet i den Omstændighed, at Danmarks handelspolitiske Stilling ikke er undergaaet nogen Ændring til det bedre, siden den første Valutalov blev vedtaget i Januar 1932, og ikke nogen saadan Ændring, at vi nu i 1937 kan siges at have faaet friere Hænder handelspolitisk set. Forholdet er tværtimod det, at praktisk taget alle Stater og specielt de Stater, som vi har vor Handelsforbindelse med, nu haandhæver Valuta- og Importrestriktioner, der er langt mere omfattende og generende for Danmark end de Restriktioner, der i de paagældende Stater var gældende i Januar 1932, da den første egentlige Valutalov for Danmark blev vedtaget. Det er sagligt urigtigt nu at vende sig — endog med demagogisk Skarphed — mod Regeringsforslaget, saaledes som Venstre gør, thi faktisk indeholder dette Lovforslag ikke noget, der principielt afviger fra, hvad der staaer i den første Valutalov. Venstre kan ikke objektivt og sagligt gaa imod Regeringsforslaget med anden Begrundelse end den, at det, som Venstre opfordrede Regering og Rigsdag til at vedtage i Januar 1932, var forkert. det var noget, som Venstre tankeløst havde gjort til sit, men som Venstre nu fortryder. En saadan Erkendelse møder Venstre ikke med. Man paastaar derimod, at den af Regeringen foreslaaede Valutalov er noget helt andet end det, Venstre anbefalede eller rettere sagt krævede gennemført i Januar 1932. Paastanden herom er imidlertid ganske urigtig.

Enhver har Adgang til at overbevise sig derom ved at gøre sig bekendt med Loven af 1932. Det generer dog aabenbart ikke Venstre, hverken her paa Rigsdagen eller i dets Presse. Man faar ved at høre Partiets Talere og læse dets Blade et stærkt Indtryk af, at Partiet ligefrem har valgt Benægtelsessystemet i dette Forhold som dets fornemste Vaaben. Ræsonnementet maa aabenbart være det, at der ikke kan blive Tale om nogen Risiko for Ansvar ved at fornægte Kendsgerninger som Bevismateriale, og jeg skal derfor ikke gaa nærmere ind paa Partiet Venstres Stilling eller nærmere ind paa at sammenligne Forholdene i 1932 og nu i Henseende til Nødvendigheden af at gennemføre Valuta- og Importforanstaltninger. Jeg skal kun ved at pege paa de faktisk tilstedeværende Forhold i og uden for Danmark sige, at var det nødvendigt at regulere vor Udenrigshandel i 1932, saa er det mere nødvendigt i 1937. Man kan uden at være usaglig hævde, at Regeringen teoretisk talt kunde være gaaet ind paa at regulere Forholdet paa en anden Maade. Spørgsmaalet var blot, om man turde tage Ansvaret for at prøve denne eller hin anden Maade. Jeg kan tilføje: det var tillige et Spørgsmaal om, hvorvidt de indrepolitiske Forhold i Danmark i 1932 overhovedet var af den Beskaffenhed, at de tillod en Afvigelse fra det, som dengang blev iværksat og praktiseret, og som er praktiseret siden. Man søger nu paa forskellig Vis at tilsøre, at der i 1932 forelaa ikke blot en tredobbelt Opgave for Regeringen, men en firedobbelt Opgave, og dette er uændret for os, for Danmark, den Dag i Dag.

Den første Del af Opgaven, der forelaa, lød saaledes: Hvorledes kan vi indrette os, saa vi kan finde Afsætning for vore Eksportvarer? Af disse Eksportvarer var som bekendt ca. 80 pCt. Landbrugsvare, Landbrugsvare, som hele Verden paa det Tidspunkt var overfyldt med i Forhold til den forhaandenværende Forbrugsevne. Den anden Del af Opgaven var: Hvorledes kan vi tilfredsstille de skarpt formulerede Krav til os om at gøre vore Indkøb af Importvarer der, hvor vi afsætter Hovedparten af vore Eksportvarer? Den tredje Del af Opgaven var: Paa hvilken Maade kan vi bedst ordne os, saa vor Betalingsbalance kan blive opretholdt? Og den fjerde og sidste Del lød: Hvorledes kan vi beskytte den hjemlige Produktion, saa Befolkningen i videst muligt Omfang kan finde Beskæftigelse? Det var disse Spørgsmaal, som der skulde tages Stilling til i Januar 1932, og det er